

[Thorndahl]

den megen indoktrinering fra LO-toppens side gennem adskillige år, er der blandt LO-medlemmerne et klart flertal eller i hvert fald et konstateret flertal mod ØD.

Sammenfattende kan man om regeringsforslagene sige, at de hverken motiverer lønmodtagerne eller virksomhederne til en ekstra indsats, den indsats, der virkelig er nødvendig, hvis vi skal sikre Danmarks fremtid. Tværtimod – det er i hvert fald det, man kan konkludere – præmierer socialdemokratiet de dovne og dem, der solder deres penge op. Og selv efter de meget optimistiske beregninger, som man i ministerierne har foretaget, fortsætter Danmarks pantsætning til udlandet stort set med uformindsket styrke også efter en eventuel gennemførelse af denne helhedsløsning.

Vort afgørende balanceproblem er imidlertid, at vort samfund ikke fungerer som en helhed. Det er præget af et afgørende skel mellem offentlig og privat virksomhed, det er præget af indbyrdes mistillid mellem befolkningsgrupper og et helt umådeholdent socialdemokratisk inspireret kontrolsystem. Og dette grundlæggende balanceproblem løser regeringens forslag jo ikke, tværtimod. Vore større virksomheder vil derfor fremover kun investere i et begrænset omfang, og en del af den beskudne ekspansion vil fortsat finde sted i udlandet. Vore mindste virksomheder vil fortsat køre på lavt blus, sådan at indehavernes familier lige kan klare dagen og vejen. Der er næppe mange medlemmer af dette ting, som ikke kender adskillige småvirksomheder, som egentlig sagtens kunne ansætte flere, men som ikke gør det, fordi de ikke tør løbe den økonomiske risiko, så længe socialdemokraterne har ledelsen af landet, og som egentlig heller ikke orker det enorme papirapparat, som den socialdemokratiske skrivebordspolitik har væltet ned over dette land. Der er mange, der simpelt hen føler, at det at drive virksomhed i dette land under socialdemokratiet er som at spille russisk roulet.

For lønmodtagerne gælder det, at det ikke rigtig kan betale sig at yde noget ekstra, og selv om velstandsniveauet gennemsnitligt fortsat er højt, er den sunde menneskelige reaktion på socialdemokratiets straffeekspeditioner mod flid og dygtighed, at man i hvert fald ikke vil være til grin. Derfor ser vi den store vækst i bytthandler med varer og tjenesteydelser uden om det økonomiske sy-

stem. Vi ser den betydelige vækst i gør-det-selv-arbejder. Det kan jo ikke mere betale sig at videreuddanne sig inden for sit arbejdsområde. Familiernes økonomi har det langt bedre, hvis man kan lære at fuske lidt med en række af de ting, som man ellers tidligere lod håndværkere og andre tage sig af. Samfundsmæssigt er det imidlertid en særdeles uheldig udvikling. Vi får stadig mindre ud af vort meget dyrt købte høje uddannelsesniveauer og stærkt udviklede arbejdsdifferentiering.

Alt dette i forening betyder, at samfundøkonomien udvikler sig trægt. Samfundet er nu blevet overstyret i så mange år af socialdemokratiet, at mulighederne for yderligere fremgang reelt er blevet udtømt. Det understreger regeringens helhedsløsning jo godt.

Hvad er så fremskridtspartiets løsning? Ja, i den aktuelle situation har vi beskrevet det i »Redningsplanen for Danmark«. Det, der først og fremmest skal opnås, det er, at de, der nu engang trækker læsset her i Danmark, føler sig motiveret til at gøre en ekstra indsats, og det kan vi gøre ved at lette skatte trykket. Skal der være orden i dansk økonomi, og det skal der, så er vi selvfølgelig nødt til at reducere de offentlige udgifter, og det er jo let i Danmark med de enorme og kolossale overdrivelser, der er i det offentlige forbrug.

Lad mig i den forbindelse understrege, at fremskridtspartiet ønsker en stor offentlig sektor, men bestemt ikke større, end hvad samfundet alt i alt kan bære. Vi skal samtidig fjerne meget store dele af den kontrol, registrering og styring, som den socialdemokratiske skrivebordspolitik og det, jeg kan kalde den sygelige akademikerperfektionisme, har drevet landet ud i, og som af normale mennesker opleves som en ulidelig spændetroje.

Socialdemokratiet tror, at samfundet falder sammen, hvis ikke det offentlige styrer meget store dele af det enkelte menneskes økonomi, forbrug, fritid og arbejdstid. Denne vurdering er rigtig og kun rigtig under én eneste forudsætning: at man i bund og grund har mistillid til sine medmennesker. For de mennesker, der deler denne opfattelse, er socialdemokratiets og regeringens helhedsløsning det helt rigtige valg, det må erkendes, men valget mellem socialdemokratiet og fremskridtspartiet er også valget mellem mistillid og tillid til den danske befolkning.